

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobce **Ing. P. S.,** zastoupeného JUDr. Tomášem Chloupkem, advokátem se sídlem v Praze 1, Dlouhá 16 proti **žalovanému Ministerstvu spravedlnosti** se sídlem v Praze 2, Vyšehradská 16, o přezkoumání rozhodnutí žalovaného ve věci propuštění ze služebního poměru příslušníka Vězeňské služby ČR,

takto:

I. Žaloba se **zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žalobou podanou v zákonné lhůtě u Vrchního soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 2.3.2000 č.j. M-271/2000, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí generální ředitelky Vězeňské služby České republiky ve věcech personálních ze dne 28.1.2000 č.j. 880/23/2000-GŘ/207, jímž byl žalobce propuštěn ze služebního poměru příslušníka Vězeňské služby České republiky. V odůvodnění žalovaný uvedl, že na základě předložených písemných materiálů dospěl k závěru, že žalobce se po předchozí dohodě s pracovníkem Generálního ředitelství Vězeňské služby České republiky

Ing. J. S. dopustil jednání popsaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí, tj. dne 24.11.1999 předložil společnosti E. P., s.r.o. seznam zboží, ve kterém navýšil maloobchodní částky o 21.800,- Kč a tuto sumu, stejně jako částku 17.130,- Kč, kterou uvedená společnost poskytla jako slevu, využil k nákupu zboží pro soukromou potřebu. Tím zvlášť závažným způsobem porušil své služební povinnosti a služební přísahu.

V podané žalobě žalobce především namítal, že aby splňoval podmínku pro propuštění ze služebního poměru ve smyslu ust. § 106 odst. 1 písm. d), potažmo podle § 108 odst. 3 zákona č. 186/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů, musel by jeho zaměstnavatel v době svého rozhodnutí vědět, že se žalobce dopustil porušení služební přísahy nebo služební povinnosti úmyslně zvlášť hrubým způsobem, tzn. unést důkazní břemeno žalobcovy viny. Tato však může být vyslovena jen soudem, jak vyplývá z Listiny základních práv a svobod. Protože věc se v době vydání napadeného rozhodnutí nacházela ve stadiu přípravního řízení, soud dosud o vině žalobce ze spáchání výše uvedených trestných činů nerozhodl. V trestním řízení platí presumpce neviny. Žalobce se tedy domnívá, že jeho zaměstnavatel rozhodl na základě nijak nedokázaných skutečností, jinými slovy bez právního důvodu.. Proto žádal, aby soud určil, že jak rozhodnutí správního orgánu I. stupně, tak rozhodnutí žalovaného jsou neplatná a v důsledku toho je zrušil.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že z dikce ust. § 106 zákona č. 186/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů vyplývá, že důvody, které mohou vést k propuštění příslušníka ze služebního poměru jsou formulovány jako důvody samostatně a k propuštění postačuje dojde-li k naplnění byť pouze jednoho z těchto důvodů. V předmětné věci bylo rozhodnuto o skončení služebního poměru propuštěním žalobce podle odst. 1 písm. d) citovaného ustanovení a okolnost, zda žalobce byl či nebyl současně odsouzen za trestný čin podle písm. e) citovaného ustanovení je pro posouzení oprávněnosti tohoto rozhodnutí z tohoto pohledu nerozhodná. Své jednání, v němž je spatřován důvod jeho propuštění ze služebního poměru žalobce nejen nepopírá, ale k tomuto jednání se i přiznal, jak vyplývá z protokolu o výslechu obviněného i obsahu žalobcem psaného dovolání. Proto bylo o propuštění žalobce ze služebního poměru rozhodnuto v souladu se zákonem. Pro konstatování úmyslného porušení služební přísahy nebo služebních (a obecně stanovených) povinností není rozhodující osud případného trestního stíhání za týž skutek, neboť takový postup může být, jsou-li pro něj důvody, zvolen i v případech, kdy jednání, v jehož důsledku je příslušník propuštěn, se předmětem trestního stíhání vůbec nestane. Z toho důvodu žalovaný navrhl, aby žaloba byla zamítnuta.

Žalobce ve svém vyjádření popsal průběh správního řízení a znovu zopakoval, že postup generální ředitelky Vězeňské služby ČR je chybný, protože v době, kdy rozhodla o propuštění žalobce nebylo jisté, zda spáchal vytýkaný trestný čin, a proto je nutno považovat jeho propuštění za předčasné. Současně žalobce zdůraznil, že byl po celou dobu trvání služebního poměru vzorným a svědomitým pracovníkem, osobností se značným morálním a intelektuálním kreditem, v kolektivu uznávaný a oblíbený, který v zaměstnání podával vždy vynikající výkony a neposlední řadě ušetřil svému zaměstnavateli mnoho finančních prostředků. V dalším svém vyjádření navrhl žalobce provedení důkazů, které by podle jeho názoru měly objasnit skutečnosti, které namítal v žalobě a které mají souvislost s postupem žalovaného při rozhodování o jeho odvolání. Zejména zda nedošlo v řízení o odvolání k porušení základních procesních práv žalobce. Jedná se o rozhodnutí

vyšetřovatele Policie ČR ze dne 26.1.2000, nařízení Generálního ředitele Vězeňské služby ČR, jímž se vydává pracovní řád VS ČR a pracovní náplň odboru vězeňské a justiční stráže, rozkaz ministra spravedlnosti č. 12/1992 a rozhodnutí ministra spravedlnosti č.j. 59/03.

Protože Vrchní soud v Praze ve věci do 31. 12. 2002 nerozhodl, převzal dnem 1. 1. 2003, kdy nabyl účinnosti zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s.ř.s.), v souladu s ustanovením § 132 s.ř.s. neskončenou věc, u níž byla dána věcná příslušnost vrchního soudu, Nejvyšší správní soud a dokončí v ní řízení.

Podle ust. § 130 odst. 1 s. ř. s. postupuje Nejvyšší správní soud v tomto řízení podle ustanovení části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. Účinky procesních úkonů v těchto řízeních učiněných zůstávají zachovány a posoudí se přiměřeně podle ustanovení tohoto zákona.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadené rozhodnutí včetně správního řízení, které jeho vydání předcházelo a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Při přezkoumávání napadeného rozhodnutí vycházel Nejvyšší správní soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), tedy že se žalobce dopustil jednání uvedeného v napadeném rozhodnutí, když v průběhu správního řízení tento zjištění skutkový stav nezpochybnil, ale naopak v odvolání proti rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru uvedl „Nemám omluvu pro moje jednání, poněvadž je to neomluvitelné a já jen mohu říci, že tohoto jednání velice lituji a ještě více se za něho stydím.“ Rovněž v tomto odvolání uvedl, že poškodil Vězeňskou správu ČR o 11.425,- Kč bez DPH. Kromě toho také do protokolu o výslechu obviněného žalobce mimo jiné uvedl, že někdy v rozmezí od poloviny listopadu do poloviny prosince 1999 proběhla u Ing. B. ze společnosti E. jednání, někdy i za přítomnosti Ing. S., a té době nějak vznikl nápad, že by mohli navýšit maloobchodní cenu a získat nějaké zboží pro svou potřebu. Žalobce s Ing. S. vypracoval soupis zboží s tím, že si mohou vybrat zboží v hodnotě asi 40.000,- Kč Zboží určené pro žalobce a Ing. S. vyzvedl žalobce svým vozidlem. Každý si ponechal jeden televizor a Hi-Fi věž předal žalobce svému nadřízenému, protože se mu chtěl zavděčit. Vzhledem k tomu, že skutková zjištění vycházela především z výpovědi žalobce a listinných důkazů o nákupu zboží, není žalobní bod, v němž žalobce uvádí, že bylo rozhodnuto na základě nijak nedokázaných skutečností, důvodný, a proto také Nejvyšší správní soud neshledal důvod k provedení žalobcem navržených důkazů.

V ust. § 106 odst. 1 zákona č. 186/1992 Sb. ve znění pozdějších předpisů, jehož ustanovení se podle § 159 přiměřeně užijí na služební poměr příslušníků Vězeňské služby ČR , je stanoveno, v kterých případech může být příslušník Vězeňské služby ČR propuštěn ze služebního poměru. Podle písm. d) citovaného ustanovení může být propuštěn ze služebního poměru, jestliže porušil služební přísahu nebo služební povinnost zvlášť závažným způsobem, případně podle písm. e), když byl pravomocně odsouzen pro trestný čin k nepodmíněnému trestu odnětí svobody. I když souběžně se správním řízením, jehož výsledkem bylo vydání napadeného rozhodnutí, bylo proti žalobci vedeno trestní řízení, je nutno v této souvislosti uvést, že sice v čl. 40 odst. 1 Listiny základních práv a svobod je uvedeno, že jen soud rozhoduje o vině a trestu za trestné činy a podle odst. 2 tohoto článku je každý, proti němuž je vedeno trestní řízením, považován za nevinného, pokud pravomocným odsuzujícím rozsudkem soudu nebyla jeho vina vyslovena, avšak tento článek

Listiny nelze aplikovat na daný případ. Není totiž možné směšovat trestní řízení a správní řízení ve věci propuštění ze služebního poměru podle § 106 odst. 1 písm. d) zák. č. 186/1992 Sb. v platném znění. Předmětem soudního přezkumu může být pouze to, zda nastaly takové skutečnosti, které citované ustanovení předpokládá jako důvod pro propuštění příslušníka Vězeňské služby ČR ze služebního poměru, a to bez ohledu na současně probíhající trestní řízení. Je-li tedy příslušník Vězeňské služby ČR propuštěn ze služebního poměru podle citovaného ustanovení pro jednání, které je kvalifikováno jako porušení služební přísahy a služebních povinností zvlášť závažným způsobem a za totožné jednání je proti němu vedeno trestní stíhání, nelze dospět k závěru, že propuštěním ze služebního poměru byla popřena presumpce neviny stanovená v čl. 40 Listiny základních práv a svobod. Pokud tedy žalobce namítá, že v trestním řízení platí presumpce neviny a v době rozhodnutí o propuštění ze služebního poměru bylo trestní řízení ve stadiu přípravného řízení, nemá tento žalobní bod žádné opodstatnění.

Z důvodů výše uvedených Nejvyšší správní soud podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu jako nedůvodnou zamítl. V souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl Nejvyšší správní soud ve věci bez nařízení jednání.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému s tímto řízením žádné náklady nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku n e j s o u přípustné opravné prostředky.

V Brně dne 12. 6. 2003

JUDr. Eliška C i h l á ř o v á
předsedkyně senátu